

med Hovedreglen i Fr.'s § 1. Det kan jo nemlig slet ikke benægtes, at naar der magelægges to faste Eiendomme, stæer der Handel om to faste Eiendomme, og ifølge § 1 er det da correct, at der betales $\frac{1}{2}$ pCt. af Værdien af hver af de faste Eiendomme, være sig i Kjøbstaden eller paa Landet, som gaær over til en ny Eier. At man i sin Tid har indsat i Forordningen den i § 2 b. indeholdte Bestemmelse, ligger maaftee — jeg tør ikke sige det, men jeg kan tænke mig det efter den Affattelse, som § 2 a. har faaet, og som nu er benyttet paa den Maade, som de Herrer vilde see — deri, at man ikke har holdt fast paa Gjennemførelsen af Lovens egentlige Hovedtanke; men der kan ogsaa have foreligget et historisk Forhold — og at dette er saa, kan godtgjøres —, idet man nemlig har villet søge at lette Omsetningen af Landeieendommene af Hensyn, som nu ikke længere ere tilstede. For mit Vedkommende er der ikke den allerfjerneste Grund til at ansee det for rigtigt, at man fritager en Eier for at betale Halvprocentafgiften, blot fordi Eiendommen betales med en anden Eiendom. — Det ærede Medlem for Holbæk Amts 4de Valgkreds (Krabbe) gjorde sig efter min Mening skyldigt i en Wildfarelse, idet han meente, at ifølge Stempeloven af 19de Februar 1861 var det kun den ene Eiendom, der blev beskattet. Nei, de beskattes begge, men Skattepligten bliver for den ene Eiendoms Vedkommende udsat, idet nemlig, naar der skal udfærdiges Skjøde, kommer Stempelpligten til Anvendelse. Naar man nu iøvrigt har talt om, at det var en aldeles splinterny Regel, der her blev indført, da maa jeg paa det Bestemteste modsigte det; thi den Forudsætning, hvorfra Forordningen i § 2 er gaaet ud, nemlig den, at Kjøbesummen i Reglen vil være en forstandig Maalestok for Eiendommens Værdi, staaer fremdeles ved Magt, og ingen Dyrighedsperson vil falde paa at forlange en anden Ansættelse, naar Kjøbesummen paa nogen rimelig Maade synes at svare til Eiendommens Værdi. Det er kun for at forhindre, at man ved Profornaværk eller paa anden Maade skal unddrage sig denne Forpligtelse, at Lovforslaget er fremkommet. Der er en anden Retning, hvori jeg ligeledes skal erkjende, at der kan finde en

Udvikelse af Skatten Sted i Kraft af den Praxis, der hidtil har været, og det er f. Ex. ved Arvefæsteeiendomme. Praxis har tidligere været, at Arvefæstefgiften er bleven trukken fra, hvilket derimod ikke vil blive Tilfældet nu, naar man regner efter Loven af 19de Februar 1861; men ligesom denne Lov har forandret den hidtil med Hensyn til Stempelpapir eksisterende Praxis, at Afgiften ikke regnes med, saaledes troer jeg ogsaa, at dette her maa erkjendes for rigtigt. I saa Henseende adskiller Arvefæstefgifter sig ikke fra Prioritetsgjæld; hvor meget en Eiendom end er belæst med Prioritetsgjæld, maa den dog svare $\frac{1}{2}$ pCt. Afgiften, saa at der ikke synes at være den fjerneste Grund til at stille denne Afgift anderledes end Arvefæstefgiften. — Naar det ærede Medlem for Kjøbenhavns 3die Valgkreds (C. Larsen) har rettet et Spørgsmaal til mig om $\frac{1}{4}$ pCt. Afgiften efter Planen af 1ste Juli 1799, da har jeg — thi jeg har ikke havt Leilighed til at oversee dette Forhold — ikke kunnet see eller faae at vide, at den eksisterer paa andre Steder end i Kjøbenhavn og Holbæk. Naar jeg ikke desto mindre ikke har taget den med, er det deels af det constitutionelle Hensyn, at Loven skal contrasigneres af mig, og deels af det Hensyn, at dette Forhold, som det ærede Medlem nævnte, indeholdes i en reent communal Lov, hvor maaftee de Erindringer, der kunne gjøres ligeoverfor deslige Afgifter, ville kunne sees i en noget anden Betjæning, end naar der er Tale om Afgifter til Staten. Men dernæst kan jeg ikke erkjende, at det er en Afgift af samme Slags; thi den hviler — som det ærede Medlem vil vide — ogsaa paa Løsøre, naar det sælges paa Auctioner; saa denne Omstændighed vilde derfor i alt Fald ogsaa være at tage med i Betragtning, hvis et saadant Endringsforslag skulde blive optaget som det, det ærede Medlem antydede. Jeg skal imidlertid efter hans Ønske conferere med Indenrigsministeren og derefter nærmere udtale mig, forsaavidt et saadant Endringsforslag maatte ønskes stillet. Jeg skal slutte med, hvad jeg begyndte med at anføre, at jeg troer, at det høie Thing vilde handle meget urigtigt i ikke at vedtage Lovforslaget, idet jeg anseer det for nødvendigt for